

Publicerad 2021-10-13 00:03 av Black raven

Återvänder

Blodlönnen blöder.

Levrande kåda som svart lava.

Torkar bort dess tårar.

När inte vinden kan göra det.

Jag kommer aldrig glömma henne.

Trädet där stammen är stjärnhimlen,
grenarna är supernova och löven är galaxen.

Vad mycket mer är väderbiten drivved.

Ett kluckande vid bryggan.

Sjöns bröllopsdans.

Vattnet dess gäster.

Generat jag tittar bort.

Ser in i den vackraste

blick av blå agat.

Samlar mod till mig och tittar upp.

Den blick han möter är mina havsblå.

Generat han tittar bort.

Blygt han tittar ner på sina händer.

Jag ser hur han vänder sig om och går.

Iväg från mig.

För alltid.

Vill inte vara efterhängsen. Vill inte jaga.

Men passivitetens kvicksand så magnetisk.

Jag ropade högt till honom att återvända.

Så högt det går med den lilla viskande röst
jag kunde frambringa.

Tystare än en påfågelöga. Med hannens majestätiska
fjäderdräkt.

Han försvinner ur tavlans gyllene snitt.

Jag lutar mig emot blodlönnen.

Känner mina svarta tårar.

Låter dem rinna, bara för att känna smärtan.

Smärta så känslokall.

Jag lägger den vid regnbågen.

Där det förvandlas till guld.

Så även jag.

När jag smälter jag blir till smycken
att utsmycka vinterlandskapet.

Det vinterlandskap vilar i mitt hjärta.

Där svarta fladdermöss med sin
härskarteknik regerar.
Jag följer med. Så länge jag inte blir
manipulerad.
Vita liljor. Ängens. Vita liljor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Black raven med Poeter.se id #97486 innehar upphovsrätten